

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4644/2021
06.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Божидара Вујичића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сворцан Драган, адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ АД Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и повраћаја датог, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 3211/20 од 05.05.2021. године, у седници одржаној 06.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 3211/20 од 05.05.2021. године, исправљена решењем истог суда од 12.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П 383/20 од 16.09.2020. године, исправљена решењем истог суда од 12.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди да су одредбе члана 8. и то тачка 1, 2. и 4. Уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом за куповину стамбеног објекта од 22.06.2012. године апсолутно ништаве, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име повраћаја датог због неосновано наплаћене једнократне накнаде по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштање кредита у коришћење исплати износ од 65.00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са законском затезном каматом од 22.06.2012. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име повраћаја датог због неосновано наплаћене накнаде и премије осигурања у корист Националне корпорације за осигурање стамбених кредита исплати износ од 257,50 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са законском затезном каматом од 22.06.2012. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 16.200,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 3211/20 од 05.05.2021. године, исправљеном решењем истог суда од 12.05.2021. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено да су одредбе члана 8.тачке 1, 2. и 4. Уговора о динарском кредиту са девизном клаузулом за куповину стамбеног објекта од 22.06.2012. године ништаве. Обавезана је тужена да на име повраћаја датог због неосновано наплаћене једнократне накнаде по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење исплати износ од 65,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са законском затезном каматом од 22.06.2012. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу на име повраћаја датог због неосновано наплаћене накнаде и премије осигурања у корист Националне корпорације за осигурање стамбених кредита исплати износ од 257,50 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са законском затезном каматом од 22.06.2012. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 39.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Решењем Вишег суда у Крагујевцу Гж 3211/20 од 12.05.2021. године, исправљена је пресуда тог суда тако што се у уводу пресуде у другом реду уместо члана већа "Александре Бутулије Јанковић", треба да стоји "Иване Обрадовић", у осталом делу пресуда остаје неизмењена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука у складу са правним ставом о дозвољености уговарања трошкова кредита усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, допуњеним на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године, као и са правним ставом о дозвољености уговарања премије осигурања, као обавезе корисника кредита, код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној од 16.09.2021. године, а код утврђења да у предуговорној фази тужилац није био упознат са врстом и висином трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у течај, нити да му је у предуговорној фази јасно предочена обавеза плаћања банци премије осигурања код НКОСК и једнократне накнаде у корист Националне корпорације, исказивањем врсте и висине ових трошкова кредита. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђења и стицања без основа поднета је 09.07.2020. године. Вредност предмета спора је 322.5 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић